

Angličtina pro děti

KOUZELNÁ GRAMATIKA

Veronika Vernerová

Ilustrace Radka Filipová

bambóok

Děkuji mým Martínkům a Kate za inspiraci. Děkuji Lucince a Radce za překrásné obrázky. Děkuji všem dospělým, kteří společně se mnou kouzlili, až jsme vyčarovali tuto knížku.

Jak kouzelné bytosti učily Martínka základům anglické gramatiky

„Ach jo, aaaaaach joooo!“
Martínek seděl za svým stolem
v pokojíku, hlavu držel v dlaních
a vzdychal. Ani si nevšiml, že
se v rohu pokoje vznáší malá
černovlasá víla a pozoruje ho.

Pak k němu pomaloučku přiletěla
a posadila se na sešit. Martínek, polapený
ve svém trápení, neviděl nového hosta. Droboučká víla
chvilí neposeděla. Zvedla Martínkovu tužku a klepla ho s ní
přes prsty.

„Au!“ vykřikl Martínek a zděšeně se rozhlížel. Na
sešitě objevil malou vílu, která se na něj usmívala. Protřel si
unavené oči a znovu se podíval. Pořád tam seděla.

„Kdopak jsi?“ zeptal se udiveně. Malá víla se narovнала,
vzlétla trochu výš a uklonila se. „Mé jméno, velevážený
pane Martínku, je víla Gramatika. Přiletěla jsem za vámi
až z dalekého Irska, ze země krásně zelené, plné legend
a pohádek. Vyslala mě Královna víl, protože se už dál
nemohla dívat na vaše trápení.“

„Vy víte, že mám starosti?“ udivený Martínek fascinovaně
sledoval vílu Gramatiku.

„No jistě! Vaše ach, aaaachhhh se rozléhá našimi krásnými lesy a nedá nám spát. Že vy zítra máte angličtinu a vůbec, ale vůbec,“ zdůraznila Gramatika, „nerozumíte anglické gramatice?“

Martínkovi poklesla ramena a smutně se na vílu zadíval. „Ale když ona je děsně těžká!“

Gramatika zakroužila nad jeho sešitem. „A to ti, prosím tě, řekl kdo? Budu ti tykat, jo? Tak se snadněji domluvíme.“

Martínek přikývl. „Anglická gramatika není těžká, to ti já, víla Gramatika, můžu předvést.“ Vytáhla s kapsičky velké brýle a nasadila si je.

„Ty brýle jsou nutné, paní vílo?“

Zkoumavě se na něj podívala a posunula si velké brýle na nose. Ty jí neúměrně zvětšovaly oči, takže vypadala dost děsivě.

„Pročpak?“ zeptala se.

„Nezlobte se, ale hodně mi připomínáte naši paní učitelku z angličtiny a mně je pak nějak špatně od žaludku. Vy bez nich špatně vidíte?“

„Ale ne, jenom jsem chtěla vypadat trošku víc intelektuálně, víš?“

„Jmenujete se Gramatika, to je dost intelektuální, ne?“

„No jak myslíš,“ sundala si víla brýle z nosu. „Řeknu ti náš vilí plán. Každý týden večer tě přijde učit kouzelná

bytosť. Musíš byť v pokoji sám, rodičom vysvetlíš, že máš
hodne učení.“

Martínek prikývl a sledoval vílu, ktorá mu kroužila kolem
hlavy a pak se usadila na hromadě učebnic.

„Dnes tě přijde něco naučit skřítek Leprikón z Irska.
Jemu jdou bezvadně přítomné časy. Příští týden se za tebou
zastaví čarodějnice z Anglie. Ta je expertkou na časy minulé.
Možná ti bude vyhrožovat, že tě promění v ropuchu, ale
ničeho se neboj. Umí přeměňovat pouze ve slimáky.“ Víla
se na chvíli zamyslela, pak vytáhla z kapsičky malý svítek
papíru, rozbalila jej a zkoumala. „No ano. Už to mám.
Ten další týden tě navštíví druid z Walesu a s tím všechno
zopakujete.“ Sbalila svítek do kapsičky a usmála se. „Už máš
lepší náladu?“ vzlétla a poplácala ho po rameni. „Čekají tě
kouzelné chvíle. Zatím na shledanou, milý Martíčku.“ Luskla
drobnými prstíky a zmizela.

Martínek seděl dál za stolem a přemýšlel, jestli to byla
skutečnost, anebo sen.

Přítomný čas průběhový

se skřítkem Leprikónem

Martínek chvílku zamyšleně seděl a pak přešel ke své knihovničce. Moc rád by věděl, kdo to je Leprikón. Objevil slovník cizích slov a listoval. „Lak, láska... lék, Leprikón. Ano, to je to slovo!“ zaradoval se. V knize stálo:

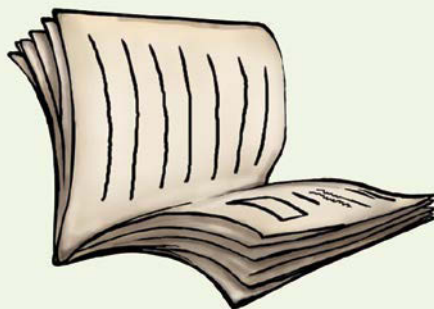
***LEPRIKÓNI** jsou malí mazaní irští skřítkové. Jejich povolání je sice ševcovské, ale spíše je naleznete na konci duhy, jak hlídají velký hrnec s pokladem. Tito skřítkci jsou vysocí asi jako menší banán a nosí velmi výrazný zelený kabátek a klobouček se čtyřlístkem.*

„Tak co? Už víš, s kým máš tu čest?“ ozvalo se za Martínkem. Když se otočil, uviděl malého skřítku v zeleném kabátku a se čtyřlístkem za kloboučkem, jak se snaží odtlačit jeho učebnice a shodit je na zem.

„Potřebujeme místo, prostor!“ hulákal skřítek. „Máš tady moc zbytečných věcí!“ Chytil do rukou učebnici přírodovědy. „Nepotřebujeme!“ Hodil ji na zem. „Matematika? To se učí? Nás učili počítat ovce, stromy v lese a zlaté mince. Tady ty klikyháky nepotřebujeme.“ Velikým obloukem shodil na zem učebnici matematiky.

Martínek ho chtěl zastavit, ale skřítek pokračoval v shazování dalších knih, až na stole zbyl jen sešit a penál.

„Máš nějaké brko?“ zeptal se Martínka.

Ten se poškrábal ve vlasech. „Co je to brko?“

„To jako polapíš nějakého ptáka,“ vysvětloval skřítek, „ukradneš mu peří. Nemusíš všechno, ať po světě neběhá nahatý. A pak si konec pírků zostříš, namočíš do inkoustu a píšeš.“ Skřítek se rozhlédl po pokoji. „Nemáš třeba andulku, kterou bychom oškubali?“

V rohu místnosti si Martínkův papoušek pro jistotu strčil peří na ocásku mezi nohy a schoulil se, aby nebyl vidět.

„A nestačila by jenom tužka?“ Martínek otevřel penál, vyndal z něj ořezanou tužku a podal ji skřítkovi.

„A tím se dá jako psát?“ zeptal se udivený Leprikón a nevěřicně zkoumal to, čemu se říká tužka. Pak se pokusil do sešitu něco načmárat a zářivě se usmál. „Funguje to! To pak musím doma ukázat.“

„Pojď se posadit, chlapče, nemáme celou noc.“ Vyndal si z kapsičky od kabátku hodiny. „Uvidíme, jak dlouho nám to bude trvat.“

Martínek se posadil a pozoroval skřítku. Ten vzal tužku a velkými písmeny do sešitu napsal:

Present continuous

Podíval se na Martínka. „Víš ty, co je PRESENT?“

„Dárek?“

„No to by znělo úžasně – DÁREK průběhový,“ rozchechtal se skřítek. „Ale

máš pravdu. Jeden význam toho slova je dárek. Ten další význam je PŘÍTOMNÝ. Takže přítomný čas průběhový.“ To, co se odehrává v tomto čase, odehrává se právě teď. Děje se to, probíhá to.

Vzal tužku a napsal:

Děje se to:

ted' - now ['naʊ]

v tento moment - at the moment [æt ðə'məʊmənt]

tento týden - this week [ðɪs 'wi:k]

„Vymysli, chlapče, nějakou větu.“

Martínek se poškrábal na bradě.

„Ty se učíš angličtinu teď.“

Skřítek ho poplácal po zádech. „Výborně.“ Do sešitu napsal:

You are studying English now. [ju: 'ɑ: 'stʌdɪŋ 'ɪŋɡlɪʃ naʊ]

„A teď mě velmi dobře poslouchej. Jsou dvě věci, které v tomto čase nesmí chybět. Uhodneš které?“

„English?“ zeptal se Martínek.

Skřítek se na něj usmál. „Nemyslím v této větě, ale v tomto čase, který používáme. Vymysli další větu.“

„Je už večer, moc mi to nemyslí, pane skřítku.“

„No tak, pár vět ještě dáš!“

Martínek seděl na židličce a přemýšlel. Skřítek se mezitím prohraboval jeho penálem. Po chvíli z něj vytáhl propisku. Zvedl ji v ručičkách k Martínkovým očím. „Co je tohle?“

„To je propiska.“

„A jak to funguje?“

Martínek si ji vzal do ruky. „Podobně jako tužka, jenom nejde vygumovat. Zmáčkl špuntík na konci propisky. Vykoukl hrot. Skřítek se lekl, že málem sletěl ze stolu. Pak Martínek nakreslil smutné sluníčko do rohu papíru. Skřítek, uchvácen, zatleskal ručičkama. „No páni, to mi doma ani nebudou věřit!“ Pak se podíval na sluníčko. „Myslím si, milý chlapče, že na konci hodiny bude veselé.“ Vzal od Martínka propisku. „Nebude vadit, když si tuhle věcíčku vyzkouším?“

Martínek se na něj usmál. „Jen do toho, pane skřítku.“

„A už jsi vymyslel tu větu?“

„Ano,“ hrdě se narovnal.
„Maminka sedí na záchodě teď.“

Skřítek se rozchechtal tak, že si konec propisky málem zabodl do nohy. „No prosím, a že prý jsi unavený!“ Do sešitu pak napsal:

